

# Дронь Артур Віталійович

## Біографія

Артур Віталійович Дронь — український поет, прозаїк, журналіст і ветеран російсько-української війни. Народився 31 грудня 2000 року в селі Воскресинці на Івано-Франківщині. Із п'ятирічного віку жив у сусідньому селі Підмихайлівці, де минула значна частина його дитинства.

У підлітковому віці Артур Дронь багато читав художню літературу про війну. На його раннє уявлення про неї вплинули твори Ернеста Гемінґвея та Еріха Марії Ремарка, зокрема роман "На Західному фронті без змін". Згодом власний бойовий досвід змусить письменника переосмислити чимало сформованих літературою поглядів на війну, героїзм, ворога і людяність.

У 2017 році Дронь вступив на факультет журналістики Львівського національного університету імені Івана Франка. Під час навчання почав активніше брати участь у літературному житті Львова, друкувати вірші та виступати на поетичних подіях. Працював у студентському відділі університету, а згодом — івент-менеджером у "Видавництві Старого Лева", організовуючи презентації, зустрічі з письменниками й інші культурні заходи.

Дебютна поетична збірка Артура Дроня "Гуртожиток № 6" вийшла 2020 року. Її назва пов'язана зі студентським середовищем, у якому жив і формувався молодий автор. У ранніх віршах Дронь писав про кохання, самотність, дорослішання, пошуки себе, стосунки з Богом і життя молодого людини у великому місті. За цю книжку він отримав відзнаку літературної премії імені Анатолія Криловця.

Після початку повномасштабного російського вторгнення Артур Дронь добровільно долучився до Збройних сил України. 25 лютого 2022 року він звернувся до територіального центру комплектування, а вже на початку березня вступив до новоствореної 125-ї окремої бригади територіальної оборони. Службу розпочав піхотинцем. Під час війни використовував позивний "Давид", пов'язаний із біблійним царем Давидом та Книгою Псалмів.

У складі бригади Дронь виконував бойові завдання на Донеччині, Харківщині та Запоріжжі. Восени 2022 року тримав оборону поблизу Торського, тривалий час воював у районі Серебрянського лісу. Згодом став старшим стрільцем, а наприкінці 2023 року — командиром відділення у званні молодшого сержанта. Навіть під час служби він продовжував записувати вірші, хоча фронтові умови докорінно змінили їхню мову й тематику.

Першим твором, написаним ним після початку повномасштабної війни, став вірш "Трисвяте" — реакція на російський обстріл пологового будинку в Маріуполі у березні 2022 року. Наступним важливим текстом було "Ізюмське причастя", створене після звільнення Ізюма та виявлення місць масових поховань. За словами поета, війна зняла з його письма зайві нашарування: вірші стали коротшими, різкішими, частіше

неримованими й зосередженими на болю, втраті та складності пережитого.

У грудні 2023 року у "Видавництві Старого Лева" вийшла друга поетична збірка Артура Дроня — "Тут були ми". До неї увійшли тексти, написані під час служби. Сам автор наголошував, що це вірші, створені на фронті, але не стільки про війну, скільки про людей, які люблять більше, ніж бояться. У книжці звучать голоси військових, їхніх рідних і дітей, які надсилали захисникам листи. Вона говорить про побратимство, страх, надію, молитву, прощання та здатність зберігати любов у нелюдських умовах.

Важливе місце у творчості Дроня посідають християнські образи та релігійно-філософські роздуми. Автор звертається до євангельських сюжетів, молитовної інтонації, образів Христа, Богородиці й Гетсиманського саду. Водночас його тексти не уникають сумнівів, страху та духовної кризи. Віра постає в них не готовою відповіддю на всі питання, а способом вистояти, зберегти співчуття та побачити в побратимстві особливу форму любові.

У жовтні 2024 року на Запорізькому напрямку Артур Дронь зазнав важкого поранення під час виконання бойового завдання. Після лікування в Запоріжжі та Вінниці проходив тривалу реабілітацію у Львові, зокрема в лікарні Святого Пантелеймона та центрі Unbroken. У липні 2025 року через наслідки поранення його звільнили з військової служби за станом здоров'я.

Під час реабілітації письменник почав активніше працювати з прозою. Поетична форма, побудована на граничній стислості, вже не вміщувала всього, що він хотів розповісти про фронт, поранення, побратимство, віру та повернення до цивільного життя. Взимку 2024-2025 років Дронь працював над новою книжкою в реабілітаційному центрі, поступово перетворюючи особисті спогади на короткі прозові тексти й есеї.

У серпні 2025 року вийшла книжка короткої прози "Гемінгвей нічого не знає". У ній автор осмислює досвід сучасної великої війни, який не завжди можна пояснити за допомогою творів класиків воєнної літератури. До книжки увійшли тексти про фронтову віру, братерство, страх, надію, втрати, любов і життя після поранення. Особисті свідчення поєднуються в ній із роздумами про літературу та межі усталеного гуманістичного погляду на війну.

За книжку "Гемінгвей нічого не знає" Артур Дронь став лауреатом Премії імені Юрія Шевельова 2025 року, яку присуджують за найкращу українську книжку есеїстики. Видання також увійшло до переліку найкращих українських книжок року за версією Українського ПЕН та отримало інші літературні відзнаки.

Твори Артура Дроня друкувалися в антології сучасної української поезії "Молоді голоси", збірці оповідань "Моє тихе Різдво" та поетичній антології "Поміж сирен: нові вірші війни". Його вірші перекладено англійською, польською, шведською, французькою, італійською, литовською та іншими мовами. Переклади допомагають закордонним читачам побачити в українському військовому не абстрактну постать із новин, а звичайну людину, яка до вторгнення була студентом, працівником, митцем чи представником іншої цивільної професії.

Артур Дронь розглядає поезію не лише як спосіб особистого переживання травматичного досвіду, а і як можливість подолати самотність. На його думку, література допомагає читачеві впізнати власні почуття або зрозуміти досвід іншої людини, якого він сам не переживав. Водночас письменник не вважає, що вся українська творчість під час війни мусить бути присвячена винятково фронту: важливою залишається свобода автора говорити про кохання, буденність, фантазію та інші складові людського життя.

Творчість Артура Дроня відображає шлях покоління українців, яке входило в доросле життя з планами на навчання, роботу й творчість, але було змушене стати на захист країни. Його рання поезія виросла зі студентського досвіду, збірка "Тут були ми" — із фронтової повсякденності, а книжка "Гемінгвей нічого не знає" — з потреби осмислити пережите після поранення. У центрі його текстів залишаються не бойові події самі по собі, а людина — її страх, віра, біль, любов, відповідальність і здатність не втрачати людяності.